

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobci: nezl. **M. P.**
nezl. **O. P.**
oba zastoupeni zákonným zástupcem – otcem S. P.
oba zastoupeni advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobách proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2020, č. j. MV-74739-4/SO-2020 a ze dne 12. 6. 2020, č. j. MV-74737-4/SO-2020

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2020, č. j. MV-74739-4/SO-2020 a ze dne 12. 6. 2020, č. j. MV-74737-4/SO-2020, se **ruší** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 19 600 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Pavlíny Zámečnickové, sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Z důvodu, že žalobci jsou sourozenci, kteří směřují své žaloby proti rozhodnutí stejné žalované a vzhledem k tomu, že z jejich podání je zřejmé, že jejich procesní stanoviska i důvody návrhů jsou v obou věcech fakticky totožné, rozhodl soud usnesením ze dne 31. 8. 2020, č. j. 29 A 113/2020-32, a to z důvodu vhodnosti, procesní ekonomie a hospodárnosti řízení, že se věci spojují ke společnému řízení a budou nadále vedeny pod sp. zn. 29 A 113/2020.
2. Žalobci se podanými žalobami domáhali přezkoumání rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců označených v záhlaví tohoto rozsudku, jímž byla zamítnuta jejich odvolání proti rozhodnutí ze dne 2. 3. 2020, č. j. OAM-14152-23/TP-2019 a ze dne 2. 3. 2020, č. j. OAM-14153-24/TP-2019, kterým Ministerstvo vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) zamítlo žalobcům žádost o povolení k trvalému pobytu, neboť nebyly předloženy doklady o zajištění prostředků k trvalému pobytu.

II. Obsah žaloby

3. Žalovaná nepostupovala v souladu se zákony a žalobci byli zkráceni na svých právech. Postup žalované je v rozporu s ust. § 2 odst. 1, 3, § 3, § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a správní orgány obou stupňů postupovaly v rozporu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Rozhodnutí správních orgánů spočívají na nesprávných skutkových závěrech, nesprávném právním posouzení, jsou nezákonná a nepřezkoumatelná, žalovaná se nevypořádala s námitkami žalobců vznesenými v podaných odvoláních proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
4. Dlužné pojistné či penále na důchodové pojištění i zdravotní pojištění za období roku 2018, které otec žalobců postupně hradil v dalších letech 2019 a 2020, nelze zahrnout do nákladů otce žalobců spojených s podnikatelskou činností za rok 2018. Názor žalované, že ačkoliv otec žalobců zálohy na důchodové a zdravotní pojištění v roce 2018 neplatil, je třeba tuto částku odečíst od základu daně plynoucí z platebního výměru otce žalobců za rok 2018 vzhledem k zákonné povinnosti tyto zálohy platit, spočívá na nesprávním právním posouzení. V případě, že otec žalobců splnil svou zákonnou povinnost zaplatit zálohy za rok 2018 až v roce 2019 nebo 2020, jedná se o náklady, jež otec žalobců vynaložil až v roce 2019 či 2020, není možné je tedy zahrnout do nákladů spojených s podnikatelskou činností za rok 2018.
5. Doklady k příjmům otce žalobců byly doloženy. Dokládají čistý příjem otce ve výši 22 882,33 Kč, jak upravuje ust. § 71 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Z dokladů vztahujících se k podnikatelské činnosti otce žalobců vyplývá čistý měsíční příjem 10 276,- Kč. Další čistý příjem otce žalobců vyplývá z jeho pracovního poměru u zaměstnavatele STUDSTAVgroup s.r.o., IČ: 07743122, a to ve výši 12 606,33 Kč měsíčně. Doložené doklady o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území prokazují, že čistý příjem žalobců ve výši 22 882,33 Kč měsíčně je vyšší než měsíční náklady ve výši 16 250 Kč. Názor žalované, že i v případě odhlédnutí od částky, již byl otec žalobců povinen zaplatit na zálohách na zdravotní a sociální pojištění, byl by doložený příjem stále nedostatečný a nižší než částka, kterou byli žalobci povinni prokázat jako minimální úhrnný měsíční příjem jejich a společně posuzovaných osob, je nesprávný. Rovněž je nesprávný názor

žalované, že není možné k příjmům plynoucím otci žalobců z podnikatelské činnosti v roce 2018 přičíst příjmy plynoucí jejich otci ze zaměstnaneckého poměru v roce 2019. Tyto byly dosahovány v odlišných zdaňovacích obdobích a je zřejmé, že otci žalobců neplynuly tyto příjmy současně.

6. Byť jsou jednotlivé příjmy otce žalobců dosahovány v odlišných zdaňovacích obdobích, prokazují stálost a pravidelnost. Žalobci doložili doklady za poslední více jak tři kalendářní měsíce a dále platební výměr spolu s dokladem MSSZ Brno o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní sociální politiku a doklad VZP o výši zaplaceného pojistného na všeobecné zdravotní pojištění za příslušné zdaňovací období, tedy rok 2018. Žalobci tak prokázali úhrnný pravidelný příjem prokazující zajištění prostředků k trvalému pobytu.
7. Žalovaná se zcela nesprávně a nepřezkoumatelně vypořádala s otázkou přiměřenosti zásahu zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobců a jejich rodiny. Přestože žalobcům nebyl udělen zákaz pobytu, pravomocným rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu pozbylo platnosti vízum pro strpění pobytu na území České republiky z důvodu probíhajícího předmětného řízení. Zamítavým rozhodnutím je nepřiměřeno zasahováno do rodinného a soukromého života žalobců (sourozenců), kteří žijí v České republice se svými rodiči, chodí zde do školy a mají zde vytvořené rodinné a společenské zázemí.
8. Z popsanych důvodů žalobci navrhli, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a aby žalovaná nahradila žalobcům náklady právního zastoupení.
9. Žalobci společně s podanou žalobou navrhli přiznání odkladného účinku žalobě. Odkladný účinek byl žalobám usneseními č. j. 29 A 113/2020-23 a č. j. 29 A 114/2020-23 přiznán.

III. Vyjádření žalované

10. Žalovaná nejdříve krátce shrnula skutkový stav a odkázala na spisový materiál a napadená rozhodnutí. Žalovaná trvá na zákonnosti a správnosti napadených rozhodnutí. Námitky žalobců jsou nedůvodné. Žalovaná odkázala na část III. napadených rozhodnutí a spisový materiál. Žalobní body se nijak neliší od námitek uplatněných v odvoláních.
11. Žalovaná navrhla žaloby jako nedůvodné zamítnout s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci soudem

12. Žaloby byly podány včas (§ 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a jedná se o žaloby přípustné. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
13. Podle ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobami napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné.

14. Krajský soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadených rozhodnutí vycházející z argumentace žalobců, že se žalovaná nepřezkoumatelné vypořádala s otázkou přiměřenosti zásahu zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobců a jejich rodiny.
15. Z napadených rozhodnutí žalované je patrné, že se k přiměřenosti zásahu zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobců vyjádřila. Žalovaná uvedla, že nemá povinnost v každém rozhodnutí se zabývat přiměřeností, přičemž odkázala na judikaturu NSS. Z rozhodnutí žalované je dále seznatelné, že reagovala na odvolací námitky žalobců a rovněž z napadených rozhodnutí vyplývají jednotlivé konkrétní úvahy žalované. V případě, že se odvolací orgán ztotožní s důvody, které vedly správní orgán I. stupně k zamítnutí žádosti žalobců, a tyto důvody považuje za dostatečné, není povinen ve svém rozhodnutí obsáhle rozvádět závěry a argumentaci, k nimž dospěl již správní orgán I. stupně, či uvádět důvody další. Přináší-li odvolání nové argumenty a skutečnosti, musí na ně odvolací orgán reagovat. Žalovaná přitom v projednávané věci postupovala plně v souladu s těmito požadavky. Námitku nepřezkoumatelnosti proto krajský soud shledal nedůvodnou.
16. Podstatou sporu v nyní posuzované věci je otázka, zda správní orgány správně zamítly žádosti žalobců o povolení k trvalému pobytu z důvodu, že nedoložili zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. Konkrétně je sporná otázka, zda lze dlužné pojistné či penále za rok 2018 zahrnout do nákladů otce žalobců spojených s podnikatelskou činností za rok 2018. Dále je sporné, zda posouzení žalované stran přiměřenosti dopadů napadených rozhodnutí je dostatečné.
17. Podle § 3 správního řádu jsou správní orgány povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jejich úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Za tímto účelem opatřují podklady pro vydání rozhodnutí (§ 50 správního řádu). Tato skutečnost však nezbavuje žalobce břemene tvrzení a důkazního břemene, tedy povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu), mají-li z nich správní orgány vycházet. Představa, že by správní orgány zjišťovaly všechny v úvahu připadající důvody, které by mohly vést k vyhovění žádosti, je zcela nereálná. Jedině žadatelé sami nejlépe vědí, z jakých důvodů o povolení k trvalému pobytu žádají (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66 a ze dne 22. 12. 2016, čj. 5 Azs 133/2016-38). Krajský soud tedy neshledává pochybení ze strany správních orgánů, neboť tyto postupovaly v souladu s § 2, § 3 a § 4 správního řádu.
18. Podle § 70 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit mimo jiné doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.
19. Ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je odrazem čl. 5 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „Směrnice“). Dle čl. 5 Směrnice členské státy požadují od státních příslušníků třetích zemí, aby prokázali, že pro potřeby vlastní a vyživovaných rodinných příslušníků mají stálé a pravidelné příjmy, které jsou dostatečné k zajištění jejich výživy a výživy jejich rodinných příslušníků, aniž by využívali systému sociální podpory dotčeného členského státu. Tyto příjmy členské státy posoudí z hlediska jejich povahy a pravidelnosti a před podáním žádosti o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta mohou

přihlédnout k výši minimální mzdy a minimálního důchodu. Dále příslušníci třetích zemí musí prokázat, že mají zdravotní pojištění, které kryje všechna rizika běžně krytá státním příslušníkům dotyčného členského státu.

20. Ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví: *„Za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66 může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při requalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo rozhodnutím o stanovení daně z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti za poslední zdaňovací období.“*
21. Ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tedy požaduje, aby úhrnný měsíční příjem cizince (a společně s ním posuzovaných osob) byl vyšší než součet částek životního minima a nákladů na bydlení. Cílem tohoto ustanovení je prověřit příjem cizince před tím, než mu bude povolení k trvalému pobytu vydáno, neboť tento by neměl být „zátěží“ pro systém sociální podpory daného státu. Členské státy tak mají posuzovat nejen jeho výši (dostatečnost), ale také jeho pravidelnost a stálost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2022, č. j. 5 Azs 62/2021-44). Cílem čl. 5 odst. 1 písm. a) Směrnice je ochrana systému sociální pomoci daného členského státu (srov. bod 35 rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 3. 10. 2019, věc C-302/18). Poněvadž rozsah potřeb konkrétních jednotlivců se může lišit, je nutno čl. 5 odst. 1 písm. a) Směrnice vykládat tak, že členské státy mohou uvést určitou částku jako referenční výši, ale nikoliv v tom smyslu, že by mohly stanovit výši minimálního příjmu nezávisle na konkrétním zkoumání situace každého žadatele (viz bod 29 citovaného rozsudku ve věci C-302/18).
22. Je nutné zkoumat tzv. čistý příjem cizince. Ustanovení § 71 odst. 1 odkazuje ve třetí větě na zákon o životním a existenčním minimu (zákon č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, dále jen „zákon o existenčním minimu“). Podle § 7 zákona o životním a existenčním minimu, se za započitatelné příjmy považují příjmy ze závislé či samostatné činnosti, avšak po odečtu výdajů vynaložených na jejich dosažení, zajištění a udržení, po odpočtu daně z příjmů a pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, pokud nebyly pojistné a příspěvek zahrnuty do těchto výdajů (pozn. důraz přidán krajským soudem). Na tom, že je nutno zkoumat tzv. čistý příjem, se shoduje rovněž judikatura správních soudů (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Azs 234/2020-32, jenž se sice týkal doložení příjmu k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, závěr o tom, že jde o tzv. čistý příjem, je však přenositelný i na nyní projednávaný případ, neboť § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců odkazuje stejně jako § 71 odst. 1 na započitatelné příjmy podle zákona o životním a existenčním minimu).

23. Dokládá-li tedy cizinec příjmy z podnikání, je pro výpočet tzv. čistého příjmu nezbytné, aby byly doloženy rovněž údaje o výši daně a údaje o částkách uhrazených na sociální pojištění atd. – viz výslovné znění § 7 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu nebo také bod 22 výše uvedeného rozsudku NSS č. j. 7 Azs 234/2020-32. K tomu se vyjádřila žalovaná zejména na straně 5 napadených rozhodnutí.
24. Z uvedeného tedy dle krajského soudu plyne, že od předmětné výsledné částky měsíčního příjmu musí být odečteny zálohy na zdravotní či sociální pojištění atd., jak je uvedeno výše. Otec žalobců však tyto roku 2018 nehradil. Při předpokladu, že tyto povinné zálohy nadále hrazeny nebudou, by žalobci nenaplnňovali podmínky stanovené čl. 5 Směrnice, tedy neměli by zdravotní pojištění, jímž je nutno k získání trvalého pobytu disponovat. Žalovaná i správní orgán I. stupně tedy postupovaly správně, pokud nezohlednily skutečnost, že zálohy na zdravotní či sociální pojištění byly placeny až v roce 2019 a 2020. Námitka nesprávného postupu správních orgánů v této věci je tedy nedůvodná.
25. Rovněž shledává soud nedůvodnou námitku týkající se skutečnosti, že příjem otce žalobců a společně posuzovaných osob byl 22 882 Kč. Soud se ztotožňuje s názorem žalované, že není možné k příjmům plynoucím otci žalobců z podnikatelské činnosti v roce 2018 přičíst příjmy plynoucí otci žalobců ze zaměstnaneckého poměru v roce 2019. Takový postup není možný, poněvadž platební výměr udává příjmy otce žalobců pro rok 2018. Pracovní smlouva byla však otcem žalobců uzavřena se zaměstnavatelem až dne 1. 8. 2019. Doložené výplatní pásky se vztahují toliko k období srpna až prosince roku 2019. Není možné počítat tyto příjmy, jelikož tyto otci žalobců plynuly v odlišných zdaňovacích obdobích – tedy otec žalobců jich nedosáhl současně (ke stejnému závěru dospěl např. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci v rozsudku ze dne 21. 9. 2017, č. j. 59 A 45/2017-46). Pokud by tedy bylo odhlédnuto od skutečnosti, že otec žalobců nehradil zálohy na zdravotní a sociální pojištění, ani tak by nebyl tento příjem dostatečný.
26. Vzhledem k obsahu spisového materiálu měl dle zdejšího soudu správní orgán I. stupně, resp. žalovaná, spolehlivě zjištěný skutkový stav věci pro vyslovení závěru o tom, že v daném období otec žalobců nedosáhl požadovaného měsíčního příjmu.
27. Krajský soud však nesouhlasí se závěry žalované, že není povinna posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobců. NSS již opakovaně uvedl, že čl. 8 Sdělení č. 209/1992 Sb., Úmluva o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“), podle něhož má každý „*právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence*“, je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem (srov. např. rozsudky NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30 nebo ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30). Přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života je nutno posoudit v každém případě, kde může rozhodnutí mít na soukromý a rodinný život vliv. NSS v rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 24/2019-27 dospěl „*k závěru, že i v případě, kdy zákon posouzení přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců nestanoví, k námitce účastníka řízení, ač ve většině případů k nepřiměřenému zásahu z povahy věci nedojde, je třeba se touto otázkou zabývat a přímo aplikovat čl. 8 Úmluvy.*“ Ač se tato skutečnost vztahuje na případ, kdy tuto námitku vznesl účastník řízení, lze ji aplikovat i na zde projednávaný případ, neboť se jedná o nezletilé děti (srov. např. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28). V takovém případě správní orgány musí z vlastní iniciativy zohlednit nejlepší zájem dítěte, jak vyplývá z čl. 3 odst. 1 Sdělení č. 104/1991 Sb., Úmluva o právech dítěte (dále jen „Úmluva o právech dítěte“). K tomuto si soud dovoluje odkázat na rozhodnutí Ústavního soudu Pl. ÚS 31/96: „*V čl. 3 odst. 1 Úmluva stanoví, že zájem dítěte*

musí být předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Toto ustanovení má povahu normy vnitrostátně bezprostředně použitelné ("self-executing"). K přímému použití je uvedena norma způsobilá s ohledem na svou dikci (.....zájem dítěte.....při jakékoliv činnosti), která je dostatečně a natolik jasná, aby povinné subjekty, jimž je adresována - subjekty vnitrostátní - byly schopny upravit odpovídajícím způsobem své chování“.

28. Posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí tedy není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. Správní orgány tedy v předmětné věci byly povinny posoudit přiměřenost napadených rozhodnutí s ohledem na čl. 8 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, nicméně dopady svých rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobců se téměř nezabývaly. Mělo být zohledněno především to, že žalobci na území České republiky navštěvují základní školu a žijí s rodiči, kteří o ně pečují. Správní orgány měly vzít v potaz rovněž jejich věk, míru jejich integrace a vazby, které mají v České republice, a tyto porovnat s vazbami či zázemím, které mají na Ukrajině. Nejlepší zájem dítěte nutně nemusí vždy převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, avšak je třeba jej považovat za středobod úvah, přiznat mu stěžejní význam a dosáhnout spravedlivé rovnováhy mezi uvedenými konkurujícími zájmy (viz rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33, publ. pod č. 4034/2020 Sb. NSS, a tam citovaný nálezk Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19). K nejlepšímu zájmu dítěte se NSS vyjádřil např. v rozsudku ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 Azs 171/2019-25, kde uvedl, že „pokud může mít rozhodnutí správního orgánu dopady na dítě, a to jak přímo (je-li jeho pobytový status navázán na pobyt cizince), tak nepřímo (s ohledem na intenzitu vazeb dítěte na cizince, jehož povinnost vycestovat by fakticky vynutila změnu pobytu dítěte), musí být z rozhodnutí správního orgánu patrné, že se jeho souladem s nejlepším zájmem dítěte zabýval“. V nyní posuzované věci však absentuje zohlednění nejlepšího zájmu žalobců, kteří v době rozhodování správního orgánu I. stupně i žalované byli a stále jsou nezletilí. Pouhé konstatování, že zásahem do rodinného a soukromého života by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, spatřuje krajský soud (zejména s ohledem na skutečnost, že se v řízení jedná o nezletilé děti), jako zcela nedostačující.
29. Krajský soud k tomuto navíc uvádí, že je rovněž nezbytné přihlídnout ke skutečnostem, k nimž došlo na Ukrajině až po vydání napadených rozhodnutí. Na Ukrajině došlo ke zcela zásadní změně situace způsobené invazí ozbrojených sil Ruské federace, zahájené dne 24. 2. 2022. Invaze vyvolala brutální válečný konflikt. V důsledku tohoto konfliktu na Ukrajině denně umírají civilisté a do Evropy proudí miliony ukrajinských válečných uprchlíků (viz např. rozsudek NSS ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 537/2021-31). Tato skutečnost je k okamžiku rozhodování krajského soudu všeobecně známou skutečností, není ji tudíž třeba prokazovat.
30. V dalším řízení bude tedy nutno zabývat se v souladu s citovanou judikaturou i možnými dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobců ve smyslu čl. 8 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, a především vzít v potaz skutečnost, že na Ukrajině probíhá válečný konflikt. Žalobci tedy nemohou realizovat svůj soukromý a rodinný život v zemi původu.
31. Jak soud uvedl výše, napadená rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná, a to ani ve vztahu vypořádání se s otázkou přiměřenosti zásahu zamítavých rozhodnutí do soukromého a

rodinného života žalobců a jejich rodiny. Avšak, jak soud uvedl v bodech 27 a 28, soud shledal hodnocení přiměřenosti ze strany žalované zcela nedostatečným.

32. Krajský soud závěrem uvádí, že nijak nepředjímá rozhodnutí žalované ve věci, ta však musí zohlednit výše uvedené. Žalovaná bude muset v rámci odvolacího řízení mimo jiné i znovu posoudit všechny okolnosti daného případu a přijmout řešení v souladu s uvedenými mezinárodními dokumenty.

VI. Závěr a náklady řízení

33. S ohledem na výše uvedené krajský soud napadená rozhodnutí žalované zrušil z důvodu nezákonnosti dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věci vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a bude tedy na ní, aby zajistila nápravu shora vytčených vad. Ty se ve smyslu výše uvedeného týkají zejména posouzení nejlepšího zájmu dítěte.
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
35. Žalobci dosáhli v řízení o žalobách plného úspěchu, a proto mají právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Žaloby byly podány samostatně, advokátka žalobců učinila tedy samostatné úkony, po spojení věcí ke společnému projednání již nebyl učiněn žádný úkon právní pomoci. Odměna advokátky a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo dvakrát o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloby) a dvakrát dva režijní paušály, a to ve výši $4 \times 3\,100\text{ Kč}$ a $4 \times 300\text{ Kč}$ [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 13 600 Kč. Žalobcům dále přísluší náhrada za zaplacené soudní poplatky za žaloby ve výši $2 \times 3\,000\text{ Kč}$.
36. Celkem tedy byla žalobcům vůči žalované přiznána náhrada nákladů ve výši 19 600 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. srpna 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu